

Пътуването с влак не се смята за особено рисковано, особено в Европа, където влаковете летят като вятъра по безупречно поддържани релси и возят гладко и много приятно. Между Женева и Милано всеки ден има влакове на няколко различни железопътни компании; човек може да пътува рано сутрин или късно вечер. Движат се с максимална скорост до 200 километра в час, докато пътниците в тях подремват, работят, гледат без прекъсване любимите си предавания в платформи за стрийминг или консумират храни и напитки в доста комфортни условия. Точно този високоскоростен влак беше „Асторо“ на железопътната компания „Трениалия“, сребрист на цвят и с локомотив във формата на куршум. Нито един от над стоте пътници в него не разсъждаваше за възможността да умре в този ден.

Освен един.

От гледната точка на Травис Дивайн пътуването с този влак беше изпълнено с опасности от вида, който не те изпраца в болницата, а по-скоро на два метра под студената земя. Източникът на опасността нямаше нищо общо с „Асторо“. Беше регистриран от добре тренираната му способност да се ориентира правилно в ситуацията, която го беше довела до заключението, че животът му е в непосредствена опасност.

Пътуването от Женева до Милано предлагаше прекрасни гледки: зашеметяващо високите върхове на Швейцарските Алпи, увенчани със сняг, тучните зелени долини под тях, безукорно поддържаните благоуханни лозя, две чисти като сълза езера и колоритните, живописни европейски селца, разпръснати между двата прочути многовековни града. Дивайн не даваше и пет пари за всичко това, докато седеше в първа класа на място с кафява кожена тапицерия и сякаш се взираше в празното пространство. В действителност сканираше всичко, което се случваше във вагона. А материал за наблюдение не липсваше.

Дивайн погледна часовника си. С някои влакове това пътуване можеше да отнеме пет часа и четвърт, но той се намираще в експрес, който щеше да го вземе за по-малко от четири. Оставаха му деветдесет минути в него и може би също толкова минути живот. Е, той би предпочел някой претъпкан вагон, но светкавичното му бягство от Женева не остави място за маневри в избора на час на потеглянето и толкова рано сутринта в първа класа имаше само трима други пътници. Служителите от влака вече бяха минали през вагона, за да проверят билетите. Храната не се сервираше на място – вместо това между първа и втора класа имаше вагон-ресторант. Сега от служителите нямаше и следа, а влакът продължаваше пътуването си на юг.

Алфа, Браво и Чарли. Така нарече мислено останалите трима пътници Травис Дивайн, бивш рейнджър от армията на САЩ. Използва обичайната военна номенклатура. Двама мъже и една жена. Които не бяха пътници, поне в неговите очи.

Неприятели. Противникови единици. Врагове.

Мъжете седяха заедно един срещу друг почти в началото на вагона. Жената беше от другата страна на пътеката на две места пред Дивайн. Приличаше на студентка. С учебници, струпани на купчина, и обемиста раница на рафта за багаж; заета да рисува нещо в скицник. Но това нямаше да е първият път, когато някой се опитваше да заблуди Дивайн, като се престори на студент.

Мъжете бяха с дебели палта, за да се предпазят от студа, който властваше зад тънките прозорци на влака. Палта, които можеха да скрият много под себе си.

Дивайн вече два пъти беше ставал от мястото си, за да отиде до тоалетната, но само веднъж, за да се облекчи наистина; другият път беше единствено с цел разузнаване. Освен това си беше взел храна от вагон-ресторанта и я беше донесъл обратно на мястото си. Всеки път, когато се връщаше, той хвърляше по едно око на сака си, оставен на един рафт за багаж зад него.

И третия път видя именно това, което очакваше.

Дивайн отвори маршрута на влака на телефона си, за да провери точно откъде ще мине, докъде е стигнал и най-важното – как се движи във времето. От особена важност беше тунелът „Симплон“, в който щяха да влязат, след като преминат през град Бриг в Швейцария. От другата страна на тунела вече щяха да бъдат в Италия. Според статията, която четеше Дивайн в момента, дължината на тунела беше деветнайсет километра, а на влака щяха да бъдат необходими осем минути, за да мине през него. Тунелът беше открит през 1906 г. и беше дал името си на вероятно най-прочутия влак на света: „Симплон-Ориент-Експрес“.

Дивайн не се интересуваше от историята; важен беше самият тунел.

Той изпрати приоритетно съобщение на една заинтересувана страна и погледна часовника си.

Беше хващал Алфа и Браво да го гледат в различни моменти, но не беше реагирал. В света на Дивайн такива погледи се наричаха „вземане на прицел“. Чарли, която беше с шапка с козирка с емблемата на „Реал Мадрид“, не го беше поглеждала нито веднъж, но крадешком беше хвърлила поглед към двамата мъже, докато вземаше нещо от чантата си. Дивайн беше забелязал, че движенията ѝ са леко напрегнати и отсечени като на робот. Жената полагаше прекалени усилия да изглежда нормално и това предизвикваше напрежение у нея. Стресът активираше симпатиковата нервна система – онази част от тялото, която отговаря за бягството или съпротивата и за която човечеството можеше да благодари на пещерните си предци. Страхът оказва реално физиологично въздействие върху тялото. Умът на човека може да го прецака по начини, които почти не може да си представи. В опита си да те спасят сигналите за стрес в действителност може да те убият – със сърдечен удар или като те лишат от физическата способност да се спасиш. Или в случая с Дивайн можеха да провалят

напълно плана за убийството на някого, като дадат на потенциалната жертва шанс да оцелее.

Той анализира ситуацията точно така, както го бяха обучавали – всеки вариант за действие, всяко слабо място. Мъжете така и не бяха свалили палтата си, въпреки че температурата вътре във влака беше съвсем комфортна. Самият Дивайн беше съблякъл парката си, защото му беше станало топло.

Фактът, че държаха ръцете си в джобовете, беше особено показателен признак за злонамереност, защото ръцете са необходимото средство за боравене с основно оръжие – обикновено пистолет. И бяха взели Дивайн на прицел не веднъж, а два пъти. И накрая, доколкото можеше да определи, нито веднъж не бяха ставали от местата си. На масичките пред тях нямаше никакви опаковки от храна или напитки. За него това беше достатъчно, за да отговори на условията на „правилото за трите признака“. Три особености на поведението, които се отличават от обичайното, означават само едно: време е да съставиш план за действие, ако искаш да си тръгнеш от там на собствен ход.

Е, в този случай имам поне четири предупредителни признака – заради онова, което видях по сака си, – така че наистина трябва да се стегна.

Дивайн отново погледна часовника си, а после сака. Когато се върна от вагон-ресторанта, той установи, че ципът е на три зъбеца по-нагоре от мястото, докдето го беше дръпнал; на подходящата светлина различи отпечатък от палец на езичето, който със сигурност не беше негов. В сака му нямаше нищо друго освен дрехи и един несесер с тоалетни принадлежности; в противен случай никога нямаше да го остави без надзор. Освен това се укоряваше, че не беше взел пистолет със себе си на това пътуване. Е, последното щеше да бъде проблематично по ред причини.

На граничния пункт в Домодосола във влака се качи отряд на швейцарската Гранична полиция, за да направи митническа проверка на пътниците. Попитаха Дивайн дали има нещо за деклариране и колко пари в брой носи със себе си, а след това му поискаха паспорта. Той наблюдаваше внимателно, когато постъпиха по същия начин с останалите трима пътници. Не успя да види паспортите на двамата мъже, но този на жената сякаш беше британски, от новия модел след „Брекзит“ – в синьо и златно, имитация на оригиналните цветове, които бяха използвали за британските паспорти още от 1921 г.

По-късно, когато влакът започна да забавя ход, Дивайн хвърли поглед към прозореца. Влизаха в град Бриг. В първа класа не се качи никой и нито един от пътниците не слезе, ако не се смятаха швейцарските граничари. За момент той също си помисли да слезе или да сподели притесненията си за другите пътници с отряда на Граничната полиция. Но вече си имаше план и щеше да се придържа към него. А и в този момент не беше готов да се довери на никого – дори на швейцарската Гранична полиция. Противниците, с

които се сражаваше, разполагаха с необходимите ресурси, за да купят, общо взето, всеки и всичко на света.

И тези негови врагове бяха силно мотивирани да му навредят. От името на Съединените щати Дивайн беше помогнал за осуетяването на един дързък опит на могъщи безскрупулни интереси да предизвикат глобални безредици с цел чиста печалба, както и да съборят няколко правителства, които преследваха играчите, подготвили тази схема. Явно, докато хората продължаваха да жадуват за богатство и власт, такива неща щяха да продължават да се случват. И според Дивайн някой ден като нищо те щяха да успеят да превземат света.

Влакът потегли плавно от гарата. Двамата кондуктори минаха през вагона, но като не видяха нови пътници или нещо друго, което да изисква тяхното внимание – с изключение на Дивайн, който подаде на единия опаковките от храната си, за да ги изхвърли, – излязоха от срещуположния край на вагона, за да се заемат с онова, което правеха хората като тях, след като си свършат работата. Каквото и да беше то.

Скоростта на влака беше показана на дигитален екран в началото на вагона. Дивайн проследи как се покачва до 180 километра в час, преди да започне да намалява. Пресметна наум, за да разбере колко време ще прекара влакът в тунела „Симплон“.

Деветнайсет километра за осем минути означава постоянна скорост от... точно така.

Дивайн отново погледна екрана. Сто и шейсет километра... сто петдесет и три... сто четиресет и два и...

Той си облече парката и се изправи в момента, в който влакът навлезе в тунела, така единствената светлина вече идваше от вътрешното осветление. Дивайн закрачи по пътеката между седалките към тоалетната в преддверието между вагоните. Докато минаваше покрай жената, хвърли поглед надолу, за да види скицата, която тя рисуваше с въглен.

Добре, това е логично. И не е лошо да разполагам с доказателство, макар и частично. Но истинското доказателство ще се появи всеки момент и ще бъде недвусмислено.

Дивайн започна дишане в бойни условия: броеше от едно до четири, докато вдишваше, задържаше дъха си от едно до четири, издишваше от едно до четири и отново задържаше от едно до четири. И пак отначало. Това щеше да попречи на симпатиковата му нервна система да се задейства, докато не заличи периферното му зрение, не съсипе фината му моторика и не го превърне в едно голямо тъпо животно, парализирано в очакване да бъде убито. Един ден и той щеше да намери смъртта си като всеки друг, но в никакъв случай нямаше да стане по този начин.

Дивайн мина покрай Алфа и Bravo, но нито един от двамата не го погледна. Автоматичната врата се отвори с хидравлично съскане. Тоалетната беше от дясната страна, без пряка видимост от пътниците във

вагона. Няколко секунди по-късно вратата ѝ се отвори и няколко секунди след това се затвори отново.

Едрите мъже се изправиха като един, все едно бяха завързани на жица, и се отправиха натам. Двамата в движение поставиха заглушители на цевите на ненужно мощните автоматични пистолети германско производство, които извадиха от джобовете на палтата си. Излязоха в преддверието, където чуха шум от течаща вода и човешки глас. Прицелиха се и откриха огън право във вратата на тоалетната. Шумът от стрелбата със заглушител беше удавен от усиления рев на влака, докато преминаваше през тунела. Всъщност точно по тази причина те бяха чакали досега, за да се заемат със своето дело. Стреляха в стегнати линии от горе надолу, последвани от напречни откоси; по този начин огневото поле не оставяше никакво място за оцелели в тясното пространство зад вратата. С общо шейсет куршума от двата пълнителя смъртта на мишената беше гарантирана.

Браво покриваше Алфа, докато той побутваше разбитата врата навътре просто за всеки случай – договорът за убийството го изискваше заедно със снимка на трупа, изпратена по айфон до техния работодател.

Алфа не видя нищо друго освен една празна тоалетна, в която кранът за водата беше блокиран, така че да не спира да тече. И един телефон на пода, подпрян на стената до тоалетната чиния; на устройството беше пуснат някакъв подкаст.

В този момент вратата на складовото помещение срещу тоалетната се отвори със замах и удари Браво в дясното слепоочие.

След като ги остави да изстрелят всичките си патрони, сега Дивайн се беше превърнал в хищника в този лов. Целта му беше да завладее територията, на която стояха двамата мъже. А единственият начин да го направи беше да мине *през* тях.

Той постави началото на своята атака, като заби палците на двете си ръце в очите на Браво, с което го заслепи. След това образува с ръката си буквата „V“, с палеца от едната страна и четирите пръста от другата, и заби коравата извивка между тях право в гърлото на мъжа срещу себе си, за да смачка трахеята му. Последваха два съкрушителни удара с лакът от дясната страна на шийния дял на гръбначния стълб, които строшиха два от гръбначните прешлени на мъжа и прекъснаха връзката между мозъка и останалата част от тялото му. Мъжът се свлече на земята – изваден от играта, както и от живота. Цялото непрекъснато гладко движение беше отнело само четири секунди.

Следващото действие на Дивайн беше да блъсне зашеметения Алфа заедно с автоматичния му пистолет в касата на вратата на тоалетната, докато мъжът се опитваше да зареди нов пълнител. Дивайн изтръгна пистолета от ръката му, като я изви надолу и настрани, отвъд ограниченията на ставата, с достатъчна сила, за да строши хрущяла. Алфа трябваше вече да е презаредил и да се е опитал да застреля Дивайн, но дишането му беше неравно, след

като надбъбречната му жлеза беше изпълнила кръвообращението му с кортизол и беше нарушила връзката между ума и тялото. Зениците му се разшириха от два на девет милиметра в рамките на едно вдишване; периферното му зрение беше тотално увредено. Дивайн вече беше сигурен, че ще спечели тази битка, защото с него не се случваше нищо подобно. Когнитивните, а оттам и бойните му способности действаха отлично.

Алфа несръчно замахна срещу Дивайн, като успя да го улучи в челюстта, макар и слабо. Но ударът не беше достатъчно силен, за да причини реална вреда, а мъжът беше изпаднал в паника и с това движение беше изгубил равновесие. Два безмилостни удара с лакът в открития му десен бъбрек накараха Алфа да падне на колене. Дивайн го сграбчи за яката и го запрати срещу стената на влака – веднъж и още веднъж. Отчаяният мъж, вероятно усетил неминуемата си смърт, извади нож и се обърна, така че острието съсече предмишницата на Дивайн. Но хватката му беше несигурна и неточна, а дебелината парка пое по-голямата част от щетите.

Добре, време е да приключваме с това. И с него.

Дивайн разкъса хватката на противника си и ножът му издрънча на пода. После удари дясното му ухо с отворена длан и с такава сила, че тъпанчето му се спуска. Мъжът се скова, като изложи лицето си право на прицела на Дивайн и той го удари в носа с основата на дланта си – веднъж и още веднъж, с цялата кинетична енергия по протежението на масивната си ръка, рамото, широкия си гръб и завъртането от хълбока. Тази концентрирана атака изстреля натрошения на остри късчета носов хрущял право в меката мозъчна тъкан на Алфа. Мъжът падна по лице на пода. За всеки случай Дивайн посегна надолу и му строши врата – точно по начина, на който го бяха научили в американската армия. После завлече и двамата мъртви мъже и оръжията им в тоалетната, спря водата, взе си телефона и залости надупчената от куршуми врата.

Ръкопашният бой не е само владеене на определени техники, въпреки че и това е важно; той е най-вече усъвършенствано състояние на ума. Без него бойните умения не означават нищо, защото човек ще бъде твърде стреснат, за да ги използва. А самата концепция за самоотбрана е губеща по принцип, защото, общо взето, означава да се откажеш от контрола върху битката и да се превърнеш в потенциална жертва. Не трябва да се защитаваш, а да атакуваш. Не трябва да се опитваш да попречиш на някого да те рани или да те убие. *Ти* трябва да го раниш или да го убиеш. *Него*.

Дивайн разтърка натъртената си челюст и предпазливо пипна раната на порязаната си ръка, но инстинктивно разбра, че не е сериозна. После влезе обратно във вагона, където Чарли го погледна с широко отворени очи.

– Какво стана? – възкликна тя зяпнала. – Какъв беше този шум?

Добре, помисли си Дивайн, да видим сега.

Докато я доближаваше, той погледна за миг към прозореца на влака, който отразяваше вътрешността на вагона, защото все още бяха в тунела

„Симплон“ и щяха да останат в него още поне няколко минути. И видя онова, което трябваше да види. И сви рамене.

– Двама мъже. Хаос в тоалетната. Ще падне голямо почистване.

– Божичко. Мога ли да помогна с нещо?

Мускулите на шията на жената вече бяха отпуснати, отбеляза Дивайн, зениците ѝ бяха нормално разширени, дишането ѝ беше спокойно. Явно беше с една класа над покойните горили, които беше оставил зад гърба си.

Той спря до нея, погледна надолу и отговори:

– Да, можеш да ми обясниш как така седиш тук от два часа и рисуващ, а не си добавила и една линия към проклетата си скица.

Жената се надигна наполовина от мястото си и замахна с дългия нож, който държеше в скута си, но Дивайн вече беше видял оръжието в отражението на прозореца. Не загуби време да блокира удара. Просто заби юмрук в челюстта на жената, като повдигна далеч по-дребното ѝ тяло от пода и го блъсна в стената зад нея. Тя се свлече в безсъзнание от силата на удара и сблъска си със стената. Дивайн за момент се замисли дали да довърши започнатото. Но жената беше млада и може би щеше да се разкае за лошия път, по който беше поела. Затова той взе ножа, нахлузи шапката ѝ над очите, оправи косата върху стройните ѝ рамене и я облегна на мястото ѝ, все едно просто беше задрямала.

После си взе сака и влезе във вагон-ресторанта, а от там продължи през второкласните вагони, докато не стигна до последния, където пъкна ножа в един контейнер за боклук.

Влакът излезе от тунела и когато намали скоростта си и спря в Стреза – последната гара преди Милано, – Дивайн слезе от него. Съобщението, което беше изпратил по-рано, се отплати с дивиденди в момента, в който го взе един черен седан. Шофьорът щеше да го откара до Милано. От там той щеше да хване полет обратно до Съединените щати, където със сигурност го очакваше нова мисия.

Дивайн хвърли поглед през рамо към влака и се запита дали не беше допуснал грешка, като беше оставил жената жива.

Отговорът на този въпрос нямаше да закъснее.